

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **FONTES STK s.r.o.**, IČ: 26009692
sídlem Blato 41, 530 02 Mikulovice
zastoupené advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem Na Flusárně 168, 261 01 Příbram

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**, IČ: 66003008
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/2, 110 15 Praha 1

za účasti: **J.V.**
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D.
sídlem Dražkovice 181, 533 33 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 10. 9. 2018, č. j. 39/2016-150-STK3/33

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále v textu i jen jako „žalobce“) se včasnou žalobou ze dne 9. 11. 2018 domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 3. 8. 2018, č. j. KrÚ 55080/2018, jímž bylo podle ust. § 54 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), uděleno oprávnění v souladu s ust. § 56 zákona k provozování veřejné stanice technické kontroly pro užitkové automobily (dále jen „STK pro užitkové automobily“ nebo jen „STK“) podnikající fyzické osobě J. V., se sídlem Skuteč, a to na adrese provozovny v katastrálním území obce Skuteč, a zároveň tímto rozhodnutím byla podle § 54 odst. 3 zákona zamítnuta žádost žalobce o udělení oprávnění k provozování STK pro užitkové automobily žalobci v provozovně v Morašicích, místní části Janovice. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:
2. Po úvodní části žaloby (I., II. žaloby) uvedla žalobkyně žalobní body v podstatě v části III., IV. a V. žaloby. V části III. žalobkyně zopakovala svou námitku ze správního řízení, kdy tvrdila, že nebylo správné spojit řízení o žádosti žalobkyně a řízení o žádosti druhého žadatele pana V. do společného řízení podle ust. § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“). K tomu uvedla svou podrobnou argumentaci s tím, že takovým způsobem rozhodování byla *„zkrácena na svém právu, neboť důvody uvedené v žádosti pana V. měly rozhodující vliv na posouzení žádosti žalobkyně, aniž by žalobkyně mohla ovlivnit tyto důvody.“* V části IV. opětovně poukázala na údajně nesprávný postup správního orgánu I. stupně a žalovaného, když žádost žalobkyně podala dříve než pan V., žádost měla být posuzována podle stavu ke dni zahájení řízení, kdy v tento okamžik byla jedinou podanou žádostí žalobkyně a ta splnila veškeré požadavky pro udělení oprávnění k provozování STK. Žalobkyně uvedla, že *„tím, že krajský úřad a žalovaná posuzovali žádost žalobkyně ve spojení s druhou později podanou žádostí, zasáhly do práva žalobkyně vyplývajícího ze zásady ochrany legitimního očekávání, neboť žalobkyně důvodně očekávala, že pokud podá žádost o udělení oprávnění k provozování STK splňující veškeré náležitosti pro oblast, která není pokryta STK, bude její žádost vyhověno.“* Žalobkyně zde opakuje své tvrzení z předchozí části žaloby, že neměla být brána v potaz později podaná žádost druhého žadatele, že se jedná o zásadní vadu napadeného rozhodnutí, že žalobkyně důvodně očekávala, že její žádost bude posouzena individuálně atd. Takovým postupem podle názoru žalobkyně došlo k překročení mezí správního uvážení. V části V. žalobkyně namítla, že došlo k nesprávnému hodnocení relevantních okolností pro výběr jedné z žádostí, žalobkyně k jednotlivým kritériím, které vzal v úvahu správní orgán I. stupně a žalovaný, tj. právní titul k užívání nemovitosti, termín zahájení provozu, vyjádření samosprávních orgánů, silniční síť a zimní údržba a poloha STK v rámci okresu Chrudim, namítla následující skutečnosti. Ve vztahu k právnímu titulu k užívání nemovitosti žalobkyně měla zajištěno užívání předmětných prostor k datu podání žádosti, postup žalovaného považuje za diskriminační, když oba správní orgány nedůvodně zvýhodnily druhého žadatele, když mu daly přednost s odůvodněním, že STK bude provozována ve vlastních prostorech, dle žalobkyně je zcela irelevantní, zda se jedná o vlastní či pronajaté prostory. K otázce termínu zahájení provozu žalobkyně uvedla, že je schopna zahájit provoz ve lhůtě 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí,

zvýhodnění druhého žadatele je zcela nedůvodné a diskriminační. Ke kritériu zahrnující vyjádření samosprávných orgánů žalobkyně „*jen dodala*“, že „*postup Krajského úřadu ohledně tohoto kritéria pouze dokládá jeho zaujatost*“. Ke kritériu týkající se silniční sítě a její údržby žalobkyně pouze poukázala na skutečnost, že město Skuteč leží ve vyšší nadmořské výšce, zopakovala svá tvrzení z odvolání, že blízko Janovic se nachází silnice I. třídy, vzdálenost města Skuteč od silnic I. třídy je mnohem větší. Poslednímu kritériu, tj. poloha STK v rámci okresu Chrudim, žalobkyně se závěry správního orgánu I. stupně a žalované „*zcela zásadně nesouhlasí*“, když „*má za to, že Krajský úřad zvolil nesprávnou metodiku pro hodnocení tohoto kritéria*.“ Krajský úřad zvolil náhodně vybraná místa, při použití správné metodiky by krajský úřad musel dojít k závěru, že dostupnější STK je umístěna v Janovicích, a nikoliv ve Skutči, k tomu opětovně poukázala na „*odborný posudek*“ zpracovaný Ing. V., který se přiklonil k variantě, že vhodnější by byla STK navrhovaná ze strany žalobkyně, tj. v Janovicích. Správná metodika by měla zohlednit, že zákazníky nové STK budou především dopravci. Žalobkyně zopakovala své námitky z odvolání, tvrdila, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, na základě jakého kritéria byly významné územní celky vybrány, pokud by tím byla velikost územního celku ve smyslu počtu obyvatel, tak „*dochází ke značnému zkreslení*“. Pro posouzení účelnosti řešení je naopak zásadní co nejkratší dojezdová vzdálenost případných zákazníků STK, žalobkyně opětovně poukázala na zmíněný „*odborný posudek*“. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Osoba zúčastněná na řízení J. V. ve svém vyjádření k žalobě se ztotožnil s obsahem žalovaného rozhodnutí a zdůraznil své právo na ochranu v dobré víře nabyté právo z žalovaného rozhodnutí, dále odkázal na obsah svého vyjádření k odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
6. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolností každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze

odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována

rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

12. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:

13. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 17. 2. 2015 doručena žádost žalobkyně o udělení oprávnění k provozování STK pro užitkové automobily a následně dne 24. 2. 2015 byla doručena stejná žádost dalšího účastníka řízení, tj. osoby zúčastněné na řízení – pana J. V. Správní orgán I. stupně podle § 140 odst. 1 správního řádu rozhodl o spojení obou řízení o zmíněných žádostech do společného řízení a dne 30. 6. 2015 rozhodl tak, že oprávnění k provozování STK užitkových vozidel bylo uděleno J. V., a naopak žádost žalobkyně o vydání tohoto oprávnění byla zamítnuta. O následném odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 3. 2016, č. j. 39/2016-150-STK3/4, tedy prvním rozhodnutím žalovaného o zmíněných žádostech (dále v textu jen „předchozí rozhodnutí žalovaného“), když odvolání žalobkyně bylo zamítnuto a zmíněné rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobkyně podala u zdejšího soudu proti tomuto předchozímu rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodnutím ze dne 22. 2. 2017, č. j. 52 A 53/2016 – 52, zamítl, žalobkyně si podala proti tomuto rozsudku kasační stížnost, přičemž Nejvyšší správní soud tento předchozí rozsudek svým rozsudkem ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017 – 44, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení (dále jen „zrušující rozsudek NSS“). Následně Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích vydal v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, obsaženém ve zrušujícím rozhodnutí NSS, rozsudek ze dne 23. 11. 2017, č.j. 52 A 53/2016 - 91, kterým předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále jen „druhý rozsudek krajského soudu“). V tomto druhém rozsudku byl obsažen závazný právní názor, který vycházel ze zrušujícího rozsudku NSS, jeho základem byl závěr o tom, že při respektování práva na správní uvážení jsou povinny správní orgány se zabývat jednotlivými hodnotícími kritérii, tedy správnímu orgánu bylo uloženo zabývat se

jednotlivými „vstupy“ správního uvážení z hlediska, zda „se jedná o podklady správné, úplné a relevantní“, těmito vstupy či kritérii byla jednak poloha STK v okrese Chrudim, dále silniční síť a zimní údržba, termín vybudování a vlastnictví nemovitosti. Protože v předchozím řízení se správní orgány nezabývaly hodnocením „odborného posudku“ Ing. F. V., který předložila žalobkyně, bylo dále uloženo správnímu orgánu se tímto posudkem zabývat a zhodnotit jej. Následně ve správním řízení, jehož předmětem byly obě zmíněné žádosti žalobkyně a druhého žadatele pana J. V., a to opět ve společném řízení, vydal správní orgán I. stupně dne 3. 8. 2018 rozhodnutí, kterým opětovně rozhodl tak, jak to učinil v pořadí prvním rozhodnutím, tj. zmíněné oprávnění k provozování STK užitkových vozidel v obci Skuteč, okres Chrudim, bylo uděleno panu J. V., naopak žádost žalobkyně o udělení oprávnění k provozování STK pro užitkové automobily v provozovně v místní části Janovice, okres Chrudim, byla zamítnuta. Následné odvolání žalobkyně bylo zamítnuto, rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno a právě proti tomuto v pořadí druhému rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně opět předmětnou žalobou.

14. Stěžejní otázkou projednávané věci je, zda správní orgány respektovaly závazný názor Nejvyššího správního soudu, který byl uveden v jeho zrušujícím rozsudku, tj. ze dne 4. 10. 2017, 2 As 73/2017-44, a potažmo i v navazujícím rozsudku krajského soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 52 A 53/2016-91, kde tento závazný právní názor z NSS byl promítnut a zakotven. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku sice přisvědčil názoru krajského soudu obsaženého ve zrušeném rozhodnutí, který se týkal rozsahu soudního přezkumu správního uvážení, když „to je skutečně právem správního orgánu, který na základě provedených důkazů provede úvahu o nejvhodnějším řešení, což zdůvodní tak, aby bylo zřejmé, jaká byla východiska jeho úvahy, že je jeho úvaha podložena a logická a že se nedopustil libovůle. Jak vyslovil rozšířený senát NSS již v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42 (publ. pod č. 699/2005 Sb. NSS), každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů, zákazů libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu“ (srov. bod 29 zrušujícího rozsudku NSS).
15. Krajský soud ve zrušeném rozhodnutí, tj. v pořadí prvním rozsudku, dospěl totiž k závěru, který nebyl zpochybněn ani ve zrušujícím rozsudku NSS, tj. že předmětné rozhodnutí je rozhodnutím vydaným na základě správního uvážení, přičemž „prostor pro úvahu správního orgánu ovšem není neomezený, a má své limity. Ty jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také musí dodržovat. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly“ (srov. rovněž rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 35/2012-40). Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku sice přisvědčil krajskému soudu, tj. že soudní přezkum nezasahuje přímo do úvahy správního orgánu, avšak zdůraznil, že soud musí hodnotit úplnost a správnost podkladů, které jsou základem „dané úvahy“, a NSS dospěl k závěru, že v dalším řízení je třeba zabývat se jednotlivými „vstupy správního uvážení, tedy úvahy z hlediska, zda se jedná o podklady správné, úplné a relevantní“ (srov. bod 31 zrušujícího rozsudku NSS). Z hlediska hodnocení zmíněných „vstupů“ úvahy správního orgánu bylo tedy stěžejní a podstatné, o jakéže konkrétní podklady se jednalo. Nejvyšší správní soud je v bodě 31 zrušujícího rozsudku výslovně označil a uvedl k nim následující závěry:

„Nejvyšší správní soud se při respektování práva na správní uvážení dále bude zabývat jednotlivými „vstupy“ této úvahy z hlediska, zda se jedná o podklady správné, úplné a relevantní:

- a) *poloha STK v okrese Chrudim – správní orgán I. stupně posoudil dojezdové vzdálenosti z různých míst okresu a hraničních oblastí a žalovaný toto obecně akceptoval. Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami ani s odborným posudkem předloženým stěžovatelem, který správnost vstupních údajů i použité metody posuzování zpochybňoval. Podklady pro úvahu třídy nebyly úplné.*
- b) *silniční síť a zimní údržba – Správní orgán I. stupně zaujal názor o lepší dostupnosti STK ve Skutči porovnáním přístupových komunikací, výhrady stěžovatele uvedené v odvolání žalovaný pominul – tím jsou podklady úvahy neúplné.*
- c) *termín vybudování – Správní orgán I. stupně preferoval termín „zahájení v roce 2016“ před termínem stěžovatele „k 1. 1. 2017“. Žalovaný to obecně akceptoval. Nehledě na možnost blízkost obou termínů je třeba poukázat na nerozhodnost daného kritéria za situace, kdy v oprávnění uděleném panu V. je uvedena lhůta zahájení provozu 24 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tuto lhůtu by zjevně naplnili oba žadatelé, kritérium není relevantní.*
- d) *vlastnictví nemovitosti – Toto kritérium spojil správní orgán I. stupně s kritériem termínu vybudování, upřednostnil žadatele, který hodlal provozovat STK ve vlastních nemovitostech; žalovaný toto označil za „určitou právní jistotu“. Toto kritérium by mohlo mít význam například tehdy, pokud by právní vztah žadatele k nemovitostem, na nichž hodlal STK provozovat, nezaručoval možnost výkonu dané činnosti pro svou neurčitost, časovou omezenost či jinou překážku; nic takového však zjištěno nebylo. Za dané situaci se jedná o kritérium nepřijatelné, protože je diskriminační v přístupu k podnikání (článek 26 odst. 1 Listiny).*
- e) *podpora samosprávných orgánů – K ní přihlíděly správní orgány obou stupňů ve prospěch žadatele V. Toto kritérium je nerozhodné, neboť samosprávné orgány fakticky vyjádřily pouze svou podporu vzniku STK v okrese Chrudim; žádný z nich neposuzoval různé možnosti umístění STK. Skutečnost, že žadatel V. opatřil více vyjádření, samo o sobě dostatečným podkladem pro úvahu správního orgánu není.*
- f) *vyloučené kritérium předstihu žádosti stěžovatele – Správní orgán I. stupně podání žádosti nepovažoval za podstatné, odvolací námitku, že se jedná o důvod vyhovění žádosti, žalovaný ve svém rozhodnutí zcela pominul“. Na rozdíl od předchozích rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného v nyní posuzovaném případě rozhodnutí krajského úřadu a žalovaného, již krajský soud nenalezl a ani nemohl naléznout vzhledem k pečlivému vyhodnocení nejen námitek žalobkyně, ale zejména dopadu, tedy „vstupů“ úvahy správního orgánu obsažených v těchto rozhodnutích.“*

16. Krajský soud se se závěry správního orgánu, zejména žalovaného, o tom, že v dané věci nebyly překročeny meze správního uvážení, zcela ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na obsah obou rozhodnutí, když nepovažuje za potřebné konstatovat obsah jednotlivých úvah vztahujících se k těmto „vstupům“, respektive kritériím při posuzování žádosti v odůvodnění rozsudku, přičemž, jak je již výše uvedeno, „není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, proto se soud může v případech shody mezi

názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2005, 8 Afs 85/2005-135 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS a dále i rozsudky téhož soudu ze dne 2.7.20047, č. j. 4 As 11/20016-86 a ze dne 29.5.20013, č. j. 2 Afs 37/20012-47). Základním úkolem krajského soudu je přezkum žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), proto krajský soud k jednotlivým žalobním bodům uvádí následující závěry:

17. Nejprve je třeba konstatovat, že žaloba v podstatě opakuje svá tvrzení, jednak z přechozích podání žalobkyně, tj. zejména z předchozí žaloby, a dále opakuje i odvolací námitky, které směřovaly proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v dané, nyní projednávané věci. Lze jen poznamenat, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání, přičemž žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (např. srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.20007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, dále např. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Tento závěr je ostatně naprosto logický, když pokud se odvolacími námitkami již přezkoumatelným, srozumitelným a dostatečným způsobem vypořádal žalovaný a žalobce v podstatě pouze zopakoval své námitky z odvolání, tak vlastně požadoval, aby se s těmito odvolacími námitkami, které posoudil již žalovaný, opakovaně zabýval krajský soud ve správním soudnictví při přezkumu žalovaného rozhodnutí. Předmětem soudního přezkumu však není přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného, které tvoří v dané věci s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, čili pokud žalobce neuvedl konkrétní skutkové a právní důvody týkající se toho, jakým způsobem a zda i v souladu s platnou právní úpravou se vypořádal žalovaný s těmito odvolacími námitkami, tak by v podstatě musel soud sám ex officio zkoumat zákonnost rozhodnutí žalovaného v části, ve které se s těmito námitkami žalovaný již vypořádal. To by pak soud ale musel za žalobce vyhledávat konkrétní skutková a právní tvrzení směřující proti této argumentaci žalovaného, což rozhodně soudu ve správním soudnictví nepřisluší (srov. výše zmíněná dispoziční zásada). Proto v daném případě je rozhodující to, jakým způsobem se s těmito námitkami žalovaný vypořádal, přičemž pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o které se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v tom případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu a podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99). A nyní již konkrétně k žalobním bodům.
18. Žalovaná v odůvodnění žalovaného rozhodnutí konstatovala jednotlivé odvolací námitky a podrobně se s nimi vypořádala, a to srozumitelným a přezkoumatelným způsobem. První žalobní bod obsažený v části III. žaloby obsahuje námitku, která nejen že byla obsažena již v odvolání, ale žalobkyně ji učinila předmětem odvolací a žalobní námitky v předchozích

jejích podání, o kterých bylo zejména rozhodováno nejen ve zrušeném rozsudku krajského soudu (v pořadí druhém), a posoudil ji i dokonce již Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku. Krajský soud nemá důvod se odchylovat od závazného právního závěru, který byl obsažen ve zrušujícím rozsudku k této námitce, obsahující názor o nesprávném postupu při spojení řízení o žádosti žalobkyně a druhého žadatele. NSS se ve zrušujícím rozsudku s touto námitkou v podstatě vypořádal v bodě 35, kdy uvedl, že *„spojení řízení je praktickým postupem, který ovšem nesmí zasahovat do práv účastníků řízení. Tak se v daném případě nestalo. Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že byl poškozen společným posuzováním, v němž důvody uvedené žadatelem V. měly rozhodující vliv na posouzení jeho žádosti. Pokud by důvody uvedené žadatelem V. měly rozhodující vliv na udělení oprávnění jemu, stalo by se tak, i pokud by řízení o žádostech probíhala samostatně“*. Námitky žalobkyně uvedené v tomto žalobním bodu III. považuje proto krajský soud za nedůvodné.

19. V části IV. žaloby se v podstatě žalobkyně ke své výše zmíněné první námitce opětovně vrací a stále „pořád dokola“ tvrdí, že *„krajský úřad a následně i žalovaná měly posuzovat žádost podle stavu ke dni zahájení řízení, kdy v tento okamžik byla jedinou podanou žádostí, žádost žalobkyně“*. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem NSS obsaženým ve zrušujícím rozsudku, ostatně tento názor byl obsažen i v předchozím zrušeném rozsudku krajského soudu, tj. že *„samotný předstih žádosti není důvodem k jejímu vyhovění, v tom lze krajskému soudu přisvědčit. Jak již bylo výše uvedeno, měla by tato skutečnost význam jen, jednalo-li by se o jediné rozlišovací kritérium. Je-li podáno více žádostí v téže době a všechny splní zákonné podmínky, je zcela na místě posuzování veřejného zájmu na vyhovění té které z nich, a není podstatné, děje-li se tak ve více řízeních nebo jsou-li spojena ve společném řízení. Spojením řízení nedošlo k porušení zákona, krajský soud se s obdobnou žalobní námitkou řádně vypořádal; tato kasační námitka není důvodná“*. Nejednalo se tedy v dané věci o *„neoprávněný postup krajského úřadu a žalované“*, jak tvrdí žalobkyně v žalobě. Rovněž tyto námitky v tomto žalobním bodu jsou nedůvodné.
20. Část V. žaloby již obsahuje námitky k žalobnímu bodu, který se vztahuje k posuzování výše zmíněných kritérií, respektive „vstupů“ správní úvahy při posuzování žádostí. Jako první tento „vstup“, respektive kritérium, zahrnuje právní titul užívání nemovitostí. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku výslovně uvedl, že *„toto kritérium by mohlo mít význam na případ tehdy, pokud by právní vztah žadatele k nemovitostem, na nichž hodlal STK provozovat, nezaručoval možnost výkonu dané činnosti pro svou neurčitost, časovou omezenost či jinou překážku; nic takové však zjištěno nebylo. Za dané situace se jedná o kritérium nepřípustné, protože diskriminačních přístupů podnikání (článek 26 odst. 1 Listiny)“*. Na rozdíl od posouzení tohoto kritéria v předchozím zrušeném rozhodnutí žalovaného, kdy žalobkyně prokazovala splnění tohoto kritéria nepodepsaným textem dohody ze dne 31. 3. 2015 mezi J. T. a žalobkyní, kde je uvedeno, že ten souhlasí s umístěním a provozováním STK v areálu na adrese Janovice u Chrudimi, obec Morašice, byla poté správnímu orgánu předložena listina, tj. vyjádření nového majitele této nemovitosti, a to M. K., kdy ten ve svém vyjádření s úředně ověřeným podpisem prohlašuje, že je majitelem této nemovitosti, což doložil i kupní smlouvou s předchozí majitelkou paní G. K., dcerou již výše zmíněného J. T., přičemž toto vyjádření obsahuje jeho prohlášení o tom, že *„nikdy nejednal o pronájmu, či prodeji s firmou FOTES STK s.r.o. či s jiným podnikatelským subjektem či fyzickou osobou.“* Zároveň bylo nově předloženo správnímu orgánu vyjádření, respektive přípis paní G. K., která prohlásila, že v rámci dědického řízení se stala majitelkou

nemovitosti na adrese Janovice a že předmětný objekt prodala právě M. K., což ostatně bylo ve správním řízení ověřeno výpisem z katastru nemovitostí, kde je jako současný vlastník zmíněné nemovitosti veden pan M. K., který zmíněné vyjádření podepsal.

21. Správní orgán I. stupně a žalovaný samozřejmě zcela logicky považovali toto prohlášení za zcela zásadní skutečnost, jelikož na rozdíl od rozhodování správních orgánů před vydáním žalovaného rozhodnutí nebylo již možné vycházet z uvedeného tvrzení žalobkyně s odkazem na zmíněné prohlášení předchozího vlastníka J. T. obsahujícího souhlas s umístěním a provozováním STK v jeho nemovitosti, tedy před vydáním nového rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného došlo k výrazné změně, kdy naopak z předložených podkladů výše zmíněných vyplývá, že žalobkyně v dané nemovitosti nemá zajištěn souhlas vlastníka s umístěním a provozováním STK. Proti výše zmíněným skutkovým zjištěním o uvedeném prohlášení a o uvedeném vlastnickém stavu žalobkyně ani v žalobě nevznesla žádné námitky, jedná se o nespornou skutečnost a zbývá jen zhodnotit, zda správní orgány se s tímto kritériem relevantním způsobem vypořádaly.
22. Krajský soud považuje za zcela správné úvahy žalovaného, které se opírají právě o výše zmíněný závazný názor NSS, který uvedl, že toto kritérium, tj. vlastnictví nemovitosti, „by mohlo mít význam například tehdy, pokud by právní vztah žadatele k nemovitostem, na nichž STK hodlal provozovat, nezaručoval možnost výkonu dané činnosti pro svou neurčitost, časovou omezenost či jinou překážku. V daném případě se nesporně o takovou jinou překážku jedná, když to jistě musí uznat sama žalobkyně, nemůže přece provozovat STK v cizí nemovitosti, proti vůli jejího vlastníka. K tomu je třeba dodat, že řízení o její žádosti je řízením návrhovým, tedy v daném typu řízení právě jí tíží břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Bylo tedy jen na žalobkyni, aby odstranila tuto „jinou“ překážku, která má nesporně za následek nesplnění zmíněného kritéria a jedná se o jeden ze zásadních důvodů pro nevyhovění její žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, tak by mohl žádost o provozování STK podat kdokoliv, který by neměl vůbec zajištěny prostory pro provozování STK, v této souvislosti je třeba si uvědomit, že provozovat STK nejde na ulici“. K provozování STK je třeba mít k dispozici potřebné technické zázemí, prostě v nadsázce řečeno, nelze provozovat STK „na koleně“. V takovém případě se nemůže jednat o žádnou diskriminaci, ale o laxní přístup žalobkyně ke splnění daného kritéria, a jestliže na rozdíl od žalobkyně toto kritérium druhý žadatel splnil, tak nejde o žádné nedůvodné zvýhodnění druhého žadatele, jak tvrdí žalobkyně účelově a nesprávně v žalobě. Není pravdou, jak tvrdí žalobkyně „opakovaně“, že „má za to, že má zajištěny prostory“, ve kterých by měla být STK provozována na základě příslibu uzavření nájemní smlouvy, když ani v žalobě nezpochybnila závěr žalovaného o tom, že ve zmíněném nepodepsaném textu dohody ze dne 31. 3. 2015 mezi J. T. a žalobkyní je uvedeno, že souhlas J. T. jako tehdejšího vlastníka „zaniká případným prodejem areálu třetí straně bez jakéhokoliv nároku provozovatele STK na poskytnutí jiného prostoru, či nároku na náhradu finanční škody“. Tento závěr žalovaného žalobkyně nezpochybnila žádnou věcnou námitkou. Krajský soud není povinen ex officio vyhledávat námitku proti tomuto zcela relevantnímu závěru žalovaného, který vychází z konkrétního podkladu.
23. Zároveň je třeba dodat, že žalobkyně nesprávně „uvádí, že v době podání žádosti měla zajištěnou užívání předmětných prostor ... a že tedy má zajištěny prostory, ve kterých by měla být uvažovaná STK provozována.“ A zároveň zcela nesprávně žalobkyně v této souvislosti v podstatě k této námitce obsažené v části V. namítla to, že „krajský úřad měl posuzovat žádost podle stavu ke dni zahájení řízení, kdy v tento okamžik byla jedinou podanou žádostí

žádost žalobkyně, a jelikož tato splnila veškeré požadavky pro udělení oprávnění pro provozování STK, měla být její žádost posouzena kladně ...“.

24. Pro rozhodování „*správního orgánu v I. stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 7.4.201114, č. j. 1 As 24/2011-79). Proto v dané věci nebylo podstatné, zda uvedená žádost obsahovala všechny náležitosti a potřebné podklady nikoliv k datu podání žádosti, ale kdy v dané věci rozhodoval správní orgán I. stupně v nyní projednávané věci. A ten právě měl k dispozici již nové podklady, ze kterých vyplývá, že žalobkyně žádné prostory k provozování STK vůbec zajištěny nemá, když je celkem logické, že nemůže proti vůli vlastníka nemovitosti v jeho nemovitosti STK provozovat.
25. Další kritérium, respektive vstup úvahy správního orgánu, zahrnutý ve vyjádření samosprávných orgánů, nebyl důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně, ostatně žalobkyně je v podstatě jen v této souvislosti poukazuje na „*zaujatost*“ správního orgánu. Taková námitka nemůže být důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí, neboť správní orgány z tohoto kritéria nevycházely tak, že by bylo jedním ze stěžejních pro zamítnutí žádosti žalobkyně.
26. V případě kritéria „*silniční sítě a zimní údržby*“ se správní orgány podrobně této otázce věnovaly a konkrétně uvedly, proč i taková skutečnost, že blízko „*Janovic se nachází silnice I. třídy*“, není rozhodující proto, aby bylo žádosti žalobkyně vyhověno. V podrobnostech soud odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které toto kritérium, respektive vstup úvahy odůvodňuje na straně 13 a násl., přičemž uvádí, že „*z hlediska regionálního významu není umístění STK v blízkosti silnice I. tříd či dokonce dálnic zásadní, neboť na těchto pozemních komunikacích probíhá rychlá dálková a mezistátní doprava*“ a navíc „*pořád platí pořadí důležitosti pro snižování následků nepříznivého počasí, tj. pro zimní údržbu pozemních komunikací, kdy silnice III. třídy mají tuto dobu dvojnásobnou a jsou obhospodařovány až jako třetí v pořadí, neboť mají nejmenší prioritu a význam, nadto silnice III. tříd nejsou stavebně a technicky (šíře a podloží) konstruovány na takovou dopravní zátěž, která by v Janovicích a jejím okolí vznikla, ... Naopak silnice II. tříd jsou na takový provoz konstruovány.*“ Správní orgány proto dospěly ke zcela relevantnímu a logickému závěru, že „*pro užitková vozidla je dostupnost STK ve Skutči v důsledku husté sítě silnic II. tříd snazší a celkově kvalitnější a to i v zimních obdobích, kdy snížení následků přírodních vlivů je zmírňováno do 6 hodin, kdežto u silnic III. tříd je uvedena doba dvojnásobná. Nadto silnice III. tříd nejsou stavebně konstruovány na dopravní zátěž, která je spojena s provozem náhradní linky STK*“. Konkrétní věcné a logické závěry vztahující se k tomuto kritériu žalobkyně žádnou konkrétní věcnou námitkou ani v žalobě nenapadla, krajský soud není oprávněn ex officio vymýšlet argumenty proti těmto závěrům a nahrazovat tak „*činnost žalobcova advokáta*“ a „*není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či je vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
27. K další námitce, která se vztahuje k hodnocení dalšího vstupu, respektive kritéria, tj. poloha STK v rámci okresu Chrudim, je třeba konstatovat, že obě rozhodnutí a zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahují podrobnou argumentaci, která věcným a logickým způsobem vyvrací závěry údajně „*odborného*“ posudku zpracovaného Ing. V.,

který předložil žalobce při předchozím rozhodování správního orgánu, a podrobně uvádí, proč metodika, zvolená správním orgánem, je správná, a naopak proč není správná metodika navrhaná ze strany žalobkyně opírající se o zmíněný „odborný“ posudek. Žalobkyně se jen v dané žalobě „zmohla“ na konstatování, že „se závěry krajského úřadu a žalovaného zcela zásadně nesouhlasí, když má za to, že krajský úřad zvolil nesprávnou metodiku pro hodnocení tohoto kritéria.“ Pokud k tomu žalobkyně „doplňuje, že krajský úřad při svém uvažování zvolil náhodně vybraná místa, aniž by zdůvodnil, dle jakého klíče byla tato místa vybrána a že je nutné zohlednit, že zákazníky STK budou především dopravci, a že tedy je správná metodika používaná zmíněným Ing. V. a žalobkyní“, je třeba vycházet ze závěrů správních orgánů. Předně je třeba konstatovat, že již správní orgán I. stupně uvedl, že zmíněný „odborný“ posudek Ing. V. je nepřezkoumatelný a jako celek nevyužitelný, neboť „neobsahuje vstupní data pro výpočet. Ačkoliv se posudek co se týče vstupních dat, odkazuje na tabulku č. 1, tato tabulka není součástí posudku, přitom tabulka č. 2 přímo součástí uvedeného posudku je. Tabulka č. 1, ačkoliv je klíčovou částí pro posouzení podložení závěrů posudku, nebyla předložena ani v rámci správního řízení vedeného krajským úřadem a nebyla předložena ani v rámci odvolání, ačkoliv krajský úřad na chybějící informace v odůvodnění rozhodnutí explicitně a důrazně upozornil, a v důsledku jejich absence odborný posudek označil za nepřezkoumatelný.“ K tomuto závěru žalovaného se vůbec žalobkyně nevyjádřila, respektive nepodala proti němu žádnou konkrétní věcnou námitku, krajskému soudu nezbylo nic jiného než uzavřít, že tyto závěry odpovídají skutečnosti a ostatně je žalobkyně v žalobě ani žádnou věcnou a relevantní námitkou nenapadla. Navíc obě rozhodnutí se podrobně zabývají kritikou metody operačního výzkumu, kterou použila žalobkyně, když opřela svůj názor o zmíněný „odborný“ posudek, žalovaný k tomu uvádí, že „metoda operačního výzkumu je náchylná na přesnost vstupních dat a také že nezohledňuje celou řadu vlivů. Je třeba brát v potaz skutečnost, že oprávnění k provozování STK je uděleno na dobu neurčitou, a že provozování STK je činností veskrze dlouhodobou. A situace ohledně konkrétního rozmístění užitkových vozidel v okrese však neměnná není. Krajský úřad v odůvodnění uvedl, že při výběru významných územních celků vycházel z předpokladu, že v místech a hlavně v jejich okolí, kde je velká koncentrace obyvatel, potažmo firem je i velká koncentrace užitkových vozidel. S tímto předpokladem se ministerstvo ztotožnilo a konstatuje, že i v budoucnosti lze s velkou mírou pravděpodobnosti očekávat logickou vázanost koncentrace užitkových vozidel do sídel významných územních celků či jejich okolí.“ Dále žalovaný uvedl „ministerstvo také souhlasí s tím, že nelze určit, odkud dané vozidlo směřuje na STK, neboť než navštíví STK, absolvuje zpravidla kontrolu či opravu v servisním zařízení a není pravidlem, že vozidlo absolvuje cestu do STK přímo z místa, kde je pravidelně parkováno a to i s ohledem na vysokou míru využití užitkových vozidel, kdy cesty jsou plánovány s ohledem na logistiku jejich silného využívání.“ Tyto závěry správních orgánů považuje krajský soud za takové, které nepřekročily meze správního uvážení, a toto nebylo zneužito a nebylo provázáno svévolí, závěry správních orgánů tak nevybočují z rámce logického uvažování. Není pravdou, že by „předmětným odborným posudkem“ žalobkyně prokázala, jak tvrdila v žalobě, že „krajský úřad měl v rozhodnutí zvolit odlišnou metodiku stanovení dojezdových vzdáleností.“ Jestliže byl tento „odborný“ posudek nepřezkoumatelný, přičemž tyto závěry správních orgánů opřené o výše již zmíněné konkrétní úvahy žalobkyně žádnou věcnou námitkou nenapadla, tak samozřejmě nelze ani tento posudek použít a něco vůbec s ním „prokazovat“.

28. Pokud žalobkyně ke svým obecným námitkám „doplňuje, že krajský úřad při svém uvažování zvolil náhodně vybraná místa, aniž by zdůvodnil, dle jakého klíče byla tato místa vybrána“, tak tímto jenom žalobkyně dokazuje, že pouze opakuje odvolací námitky, protože tato námitka byla předmětem odvolání a žalovaný se k ní vyjádřil v posledním odstavci strany 6 žalovaného rozhodnutí. Není již úkolem krajského soudu, aby k této námitce opakoval logické a relevantní závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného, když postačí plně jen zopakovat tvrzení žalovaného, že „co se týče kritéria, na jehož základě byly významné územní celky vybrány, ministerstvo uvádí, že toto kritérium je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského úřadu. Výběr 13 měst byl založen na principu rovnoměrnosti rozložení těchto významných územních celků v okrese Chrudim.“ V podrobnostech pak krajský soud odkazuje na pečlivě zpracované rozhodnutí správního orgánu I. stupně (a potažmo i žalovaného) ve vztahu k této námitce, vztahující se ke zmíněnému kritériu, či úvahy obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (jedná se o část odůvodnění na straně 15 – 19). Rovněž tyto námitky uvedené v tomto žalobním bodu byly nedůvodné.
29. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. dubna 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu